

Ζητήσετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονίκης

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 20 Φεβρουαρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ. 228 — Τμῆ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 -- Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Εἰρησὶα δραχ. 30

"Εξατερινοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.— "Ετησίᾳ δολ. 4

Ὅταν ὁμιλῇ τὸ παρελθόν

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΤΩΜΕΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθη πρὸ ἡμίσεος αἰῶνος καὶ πλέον εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον θρησκευτικὴν περιοδικὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» (7—12—1901 Ἀριθμὸς 20) τὸ κατωτέρω κύριον ἄρθρον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀναδημοσίευσιν θεωροῦμεν ἐπίκαιρον· διότι τὰ προβλήματα τὰ ὅποια θίγονται διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, εἶναι καὶ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας· καὶ οἱ πόθοι τοῦ γράφοντος τότε, εἶναι καὶ πόθοι τοῦ αἰῶνός μας.

«Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς παραγγέλλει νὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ τοὺς ἄρχοντας εἰς τὰ διάφορα ἔθνη, ὥστε νὰ ἔχουν εἰρήνην ἀναμεταξύ των, καὶ νὰ ἡσυχάζῃ ὁ κόσμος. Ὡς παρακαλοῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦτο, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὥς παρακαλοῦμεν διὰ τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἱερούς μας. Τὶ ζητοῦντες ἀπὸ τὸν Θεὸν δι' αὐτούς; Γνώσιν.

Καὶ τί λοιπὸν; θὰ ἔλεγεν κάποιος. Αὐτοὶ, οἱ ἄρχοντές μας, τὰ μεγαλῆτερα κεφάλια τοῦ βασιλείου μας, δὲν ἔχουν γνώσιν; Μὴν ἐρωτᾷς, φίλε μου, ἐμένα· Ἐρώτησε τὰ ἔργα των, ἐρώτησε τὴν κατάστασιν μας, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ὁ καθένας των τὴν σφραγίδα του. Καὶ τὰ πράγματα θὰ σοῦ εἰποῦν· τὸσον καιρὸν μᾶς δουλεύουν οἱ ἄρχοντές σας, διὰ νὰ μᾶς γκρεμίσουν πάντοτε καὶ νὰ μᾶς φθείρουν καὶ νὰ μᾶς χαλοῦν· μὴ τέτοιο πρᾶγμα, ποῦ λέτε σεῖς, γνώσιν, ποτὲ μας δὲν τὸ εἶδαμεν ἐπάνω των· ποῦ θὰ εἴπῃ δὲν εἶνε οὐδὲ μέσα των.

Τὶ λέγουν τὰ ἱερὰ βιβλία μας; Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. Δηλαδή; Ὅτι ὅποιος εἶνε σοφός, δηλαδή γνωστικός, θὰ τὸ δείξῃ πρῶτα—πρῶτα μὲ τὸ νὰ φοβῆται τὸν Θεόν. Φόβον λοιπὸν Θεοῦ δὲν ἔχει ἓνας; οὐδὲ γνώσιν ἔχει.

Καὶ τώρα δεῖξετέ μου σεῖς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἔχουν οἱ ἄρχοντές μας?

Ποῖοι Πρωθυπουργοὶ πηγαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

Κανένας.

Ὑπουργοί;

Ἀνάμεσα σὲ τόσους, ποῦ ἔρχονται στὰ πράγματα κάθε τὸσον, λέγουν διὰ δύο ἄλλοτε ὑπουργούς, ὅτι αὐτοὶ μόνον ἐκκλησιάζονται. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ βεβαιῶνῶ. Διότι ἐγὼ δὲν ἔτυχε νὰ τοὺς ἴδω ποτὲ.

Βουλευταὶ δὲ; Δήμαρχοι; Δικασταὶ; Εἰσαγγελεῖς; Νομάρχαι; Μέσασχοι; ταξίμαχοι; καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοί;

Πόσοι εἶνε τέτοιοι; Χίλιοι;

Ἵσως καὶ παραπάνω.

Πόσοι ὅμως πατοῦν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἐκατὸν; Ἵσως οὐδὲ πενήντα.

Ἀφοῦ δὲν πηγαίνουν καὶ οἱ περισσότεροι γυμνασιάρχαι, καθηγηταὶ, σχολάρχαι.

Καὶ τί λέγω δι' αὐτούς; Ἀφοῦ καὶ δεσποτάδες ἀκόμη εὐρίσκονται, οἱ ὁποῖοι ὅταν δὲν ἦνε νὰ λειτουργήσουν μὲ πληρωμὴν, ταῖς περισσότεραις φοραῖς, εἰς Κυριακὴν ἡμέραν, ἢ ἄλλαις ἑορταῖς μεγάλαις, διαβάζουν μονάχοι των εἰς τὰ σπίτια των.

Τί δὲ νὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ τὴν ἐξομολόγησιν; τί διὰ τὴν ἁγίαν μετάληψιν; τί διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Γραφῶν; Ἀπὸ τόσους κληρικούς ἄρχοντάς μας ποῖος δίδει προσοχὴν εἰς αὐτὰ;

Ὁ λαὸς μας ἔχει φόβον Θεοῦ· καὶ διὰ τοῦτο διψᾷ καὶ γνώσιν Θεοῦ. Καὶ ἐπιθυμεῖ κήρυγμα, καὶ τρέχει εἰς τὴν διδασκαλίαν, ὅπου τὴν εὑρῃ. Ἀλλὰ ποῦ οἱ κήρυκες; ποῦ οἱ διδάσκαλοι τοῦ θείου λόγου;

Οἱ ἄρχοντές μας ἤμποροῦσαν νὰ τοὺς δώσουν.

ὄχι εἰς κάθε νομόν, ἀλλὰ εἰς κάθε δήμον. Μέσα εἰς τὴν σπατάλην καὶ ἀρπαγὴν δημοτικῶν χρημάτων, κοινῇ διὰ ἱεροκήρυκας θὰ ἦσαν τὰ πλέον δικαιολογημένα. Ἀλλὰ ποῖος θὰ φροντίσῃ; Οἱ ἄρχοντές μας οὔτε τὸ σκέπτονται καὶ ἂν τοὺς τὸ εἰπῇ κανένας, θὰ γελάσουν. ἢ θὰ γυρίσουν τὴν πλάτην.

Μὰ μισοῦν λοιπὸν τὸν λαόν; Ὁχι. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν γνῶσιν. Ὁχι πολλὴν γνῶσιν, ἀλλὰ οὐδὲ ἀρχὴν γνώσεως, ἢ, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ λαός, οὐδὲ κου κοῦται.

Διατί;

Διότι ἀφῆκαν τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἀφῆρεσε τὸν νοῦν· τὸν νοῦν ὁποῦ σκέπτεται, καὶ προνοεῖ, καὶ φροντίζει, καὶ ὁδηγεῖ, καὶ σώζει.

Ποῦ μᾶς ἔσυραν;

Εἰς κρημνόν.

Ποῦ μᾶς σπρώχνουν;

Εἰς χάος.

Ἐγωναίσαμεν οικονομικῶς· μήπως ὑψώθημεν ἐθνικῶς.

Ἐστάθημεν ἀπρόσεκτοι εἰς τὰ περασμένα. Μήπως ἀνοίγομεν τὰ ὦματά μας τώρα;

Εἰς τὴν τρίτην καὶ τετάρτην τοῦ Γυμνασίου τὸ μάθημα τὸ θερησκευτικὸν παραδίδεται μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα μονάχα. Εἶναι δηλαδὴ τὸ πλέον παραπεταμένον μάθημα. Καὶ ἐκεῖνη ἡ μία ἡ ὥρα φωνάζει καὶ λέγει· «ἂν δὲν ἐφοβοῦντο τὸν κόσμον, θὰ ἔλειπα κι' ἐγώ». Καὶ μήπως δὲν λείπει; Διότι οἱ μαθηταὶ τὸ νοιώθουν, ὅτι τὰ ἱερά τὰ ἔχουν εἰς τὸ Γυμνάσιον διὰ τὸν τύπον, καὶ τὰ θεωροῦν, οἱ περισσότεροί, ὡς τὸ πλέον ἀδιάφορον καὶ καταφρονημένον μάθημα.

Αὕτῃ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀνατροφή τῆς νεολαίας τῶν σχολείων. Καὶ εἰς τὸ μεταξὺ οἱ παπᾶδες μὲ τὰ κολυβογράμματα, οἱ χθὲς τοῦ δρόμου, καὶ σήμερα εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, αὐξάνουν καὶ πληθαίνουν. Πῶς λοιπὸν νὰ μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεός; Πῶς νὰ μᾶς δώσῃ φῶς, προκοπὴν, σωτηρίαν;

Ἀ! ἀλλοίμονον εἰς τὰ βασίλεια, ὁποῦ οἱ ἄρχοντές των δὲν ἔχουν γνῶσιν! Καὶ δι' αὐτὸ ὅλοι μας, κλαίοντες καὶ παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, ὥς τὸν παρακαλοῦμεν καὶ διὰ τοὺς ἄρχοντας μας, ἵσως καὶ τοὺς χάρισῃ αὐτὸ τὸ μικρὸν πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ μέγαλον, διότι χωρὶς αὐτὸ δὲν γίνεται τίποτε· τὴν γνῶσιν.

Ποῦ πηγαίνει πλοῖον χωρὶς τιμόνι;

Εἰς τοὺς βράχους.

Ἔτσι καὶ βασίλειον χωρὶς γνῶσιν.

Τὸ κῦμα τὸ δέρνει, καὶ ἡ ἄβυσσος τὸ καταπίνει.

Ἡ νοσηρότης τῶν καιρῶν δὲν εἶναι ἀνεξήγητος· εἶναι ἀποτέλεσμα μακρᾶς καὶ βραδείας καταπτώσεως· δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀγὼν ἐναντίον αὐτῆς κατ' ἀνάγκην θὰ εἶναι σκληρὸς καὶ ἐπίπονος.

ΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ βαθύτερος χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μυστηριακός.

Διὰ νὰ λάβωμεν μίαν εἰκόνα τοῦ χαρακτηρος αὐτοῦ, ὥς σκεφθῶμεν πρὸς στιγμὴν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Διάφορα μέλη καὶ ὄργανα συνιστοῦν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα· ὅλα αὐτὰ ἐκτελοῦν μίαν ὀρισμένην ἀποστολήν· ὅλα ὅμως λειτουργοῦν κατὰ τρόπον αὐστηρῶς πειθαρχημένον. Ὅλα συνεχονται μεταξύ των δι' ὀργανικῆς ἐνότητος. Ἡ ὀργανικὴ δὲ αὕτη ἐνότης ἀξιοποιεῖται ὑπὸ τῆς Διανοίας, τοῦ Νοῦς.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴν χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἴμεθα «σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐν μέρους».

Εἰς τὴν οὕτω νοουμένην Ἐκκλησίαν ἡ θέσις τοῦ κλήρου, ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου εἶναι ἰδιάζουσα. Οἱ κληρικοὶ χωρὶς νὰ ὑπερέχουν κατ' ἀξίαν τῶν λαϊκῶν, (διότι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου θὰ κριθῶσι καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κριτοῦ) ἀσκοῦν μίαν ἀποστολήν, ἐμπνέουσιν ἐκ τοῦ χαρακτηρος τῆς σεβασμὸν εἰς τοὺς λαϊκοὺς. Εἶναι «οἱ ἀγιάζοντες, οἱ θύοντες, οἱ προσφέροντες, οἱ εὐλογοῦντες». Καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀσκοῦν ἔργον, μὴ δυνάμενον νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀπαραιτήτου διὰ τὴν Σωτηρίαν τῶν πιστῶν (*ἱερουργία μυστηρίων κλπ.*)

Ἐκ τῶν πραγμάτων καθίσταται αὐτονόητον, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Ἐκκλησία χωρὶς κλήρον. Ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται ἡ ἐνέργεια τοῦ κληρικοῦ, ἡ τοῦ κλήρου ἐν γένει, νὰ καταστῇ ἐπωφελὴς διὰ τὸν λαόν, ἐὰν οὗτος δὲν σέβεται καὶ δὲν πειθαρχεῖ εἰς τὸν κλήρον. Ἡ ἀπειθαρχία βεβαίως αὕτη δὲν φέρει τὸν χαρακτηρα τῆς νομικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ πολίτου πρὸς τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντας. Ἐχει τὴν μορφήν τῆς εὐλογίας.

Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὐδεμία τελετὴ ἄνευ τῆς εὐλογίας.

Ὁ λαός μας διησθάνθη λεπτότερον τὴν τοιαύτην ὑπεροχὴν τοῦ κλήρου καὶ δι' αὐτὸ χρησιμοποιεῖ εὐστόχως κατὰ τὸν πρὸς τοὺς ἱερεῖς χαιρετισμὸν του· «Γέροντα ἡ εὐχή σου» ἢ «Γέροντα εὐλογεῖτε».

Ἡ τοιαύτη ὑπεροχὴ ἐδικαιώθη καὶ ὑπὸ τῆς ἱστορίας. Εἰς τοὺς σκληροὺς ἐκκλησιαστικούς ἀγῶνας κατὰ τῶν αἰρέσεων, ἀντεπεξῆλθε γενναίως ὁ θερμουργὸς ζήλος τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος· κατηρθύνετο ὅμως οὗτος ὑπὸ τῶν σεβασμίων παραστημάτων τῶν κληρικῶν. Κληρικοὶ ἦσαν οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Κύριλλοι, οἱ Μάρκοι. Εὐγενικοὶ καὶ ὅλη ἡ λαμπρά χορεία τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Δικαίως λοιπὸν ὁ Παῦλος συνιστᾷ «πέθεσθε τοῖς ἡγουμένοις καὶ ὑπείκετε αὐτοῖς». Βεβαίως πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ ἑλεγχον τὸ ὁρθόδοξον φρόνημα τῶν ποιμένων. Ὅσακις ὅμως

*Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ἐξακριβοῦται ἡ γνησιότης τοῦ φρονήματος, ἡ πειθαρχία πρὸς τὸν κλῆρον πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτος καὶ εὐσυνείδητος.

Οὐδεμία αἰτία δικαιολογεῖ ἀπείθειαν πρὸς τὸν κλῆρον. *Πᾶσα ἀντίθεσις πρὸς τὸν κλῆρον μὴ ὀφειλομένη εἰς αἰτία πίστεως· εἶναι αὐτόχρημα ἐγκληματικὴ καὶ καταδικαστέα.*

Καὶ ἡμεῖς σήμερον διεξάγοντες τὸν σκληρότερον ἀγῶνα διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ὀρθοδοξίας τῶν πατέρων μας καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβίωσιν μας ὡς Ἑλλήνων, ὀφείλομεν σεβασμὸν καὶ πειθαρχίαν πρὸς τὸν κλῆρον.

Ἄνευ τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ δὲν θὰ εἴμεθα ποίμνη θεοφροῦρητος ἀλλὰ «ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη» καὶ κατὰ κρημνοῦ φερομένη!

ΦΩΝΗ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΑ

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΑΧΜΕΤ ΕΜΙΝ ΓΙΑΛΜΑΝ
ΚΑΙ Η ΟΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΑΑΜ

Εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς 20 Ἰανουαρίου ἔ. ἔτ. εἶδμεν, ὅτι ὁ Τούρκος δημοσιογράφος Ἀχμέτ Ἐμίν Γιαλμάν, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐν Ἀγκυρᾷ ἐκδιδομένην ἐφημερίδα «ΓΟΥΪΚ» ἄρθρον διὰ τοῦ ὁποῦ προσπαθεῖ νὰ παραπλανήσῃ τὴν διεθνή κοινὴν γνώμην εἰς τὸ θέμα τῆς διενέξεως Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἐξ ἀφορμῆς τῶν Τουρκικῶν βανδαλισμῶν τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1955.

Εἶναι τοῦτο μία ἀλήθεια, καὶ ὀρθῶς ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» μόνος ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων ἀνασκευάζει περιοχὰς τινὰς τοῦ τουρκικοῦ ἁρθρου. Δυστυχῶς, ὅμως, διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὁ ἀλλογενὴς καὶ ἀλλόπιστος δημοσιογράφος, μεταξὺ τῶν ἀνακριβειῶν, γράφει καὶ μίαν ἀλήθειαν ὀδυνηράν διὰ τὴν Ἑλλάδα. «Τίποτε ὀλιγότερον δὲν εἶναι δυνατόν — γράφει ὁ Ἀχμέτ — νὰ εἴπῃ κανεὶς δι' ἓν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ πεδὶον τῆς πολιτικῆς ἀποτελεῖ τὸ παίγνιον τῆς ἀνευθύνου ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας».

Εἶναι λυπηρόν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἀστόχου πολιτείας τῆς παρέχει ὅπλα εἰς τοὺς ἀλλοθρήσκους καὶ ἐχθροὺς τῆς Πιστεῶς μας πρὸς χλεύην τῶν ἡμετέρων πραγμάτων.

Ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ», ἐκ λόγων γενικωτέρων, υπερβαίνεται καὶ ἐν τούτῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὰ ἔργα καταβοῶσιν αὐτῆς. Ὁ Τούρκος λαμβάνει, ἀσφαλῶς, ὑπ' ὄψιν του τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων εἰς τὸ θρησκευτικὸν πεδίον, καὶ χαίρει μὲν ἀσφαλῶς, διότι οἱ Χριστιανοὶ δάνουνσιν ἀλλήλους, πλὴν εὐρίσκει ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἀνθελληνικὰς ἀπόψεις του ἐπὶ τῶν βανδαλισμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν Ἑλλάδα — γράφει ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» — δὲν ἔχει παρὰ μόνον... ἀγαθοποιὸν (!) δεῶσιν. Καὶ εἶναι πασίγνωστον, ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν πολιτικὴν ἐπιρροήν. Καὶ οὕτε φανατίζει, οὕτε ὠθεῖ τὰ πλήθη εἰς βανδαλισμοὺς καὶ παρεκτροπὰς. Εἶναι σύμβολον πίστεως καὶ τίποτε

περισσότερον!! Ταῦτα γράφει ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» κατηγορῶν τὸν Ἀχμέτ καὶ ὑποστηρίζον τὸν κ. Σπυρίδωνα, Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Δυστυχῶς, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ Ἐκκλησία κατηγορεῖται ἀφ' ἑαυτῆς. Ἀγωνιζομένη ἐπὶ τριακονταετίαν ὁλόκληρον νὰ στερεώσῃ τὸ Παγκόσμιον σκάνδαλον τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα, — ὅπερ ἀχρηστεύεται ἤδη, ἀφοῦ ἡ Ἀμερικανοσεβραία κ. Ἐλίζαμπεθ Ἀτσελς ἐφεύρε νεώτερον Ἡμερολόγιον, ἀκριβέστερον τοῦ Παπικοῦ, — ὠθεῖ καὶ φανατίζει τὰ πλήθη κατ' ἀλλήλων εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνσπείρῃ τὸ μίσος μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, προκαλοῦσα τὴν ἀμοιβαίαν περιφρόνησιν, ἀντὶ νὰ ἐνώσῃ ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀγάπης. Διότι εἶναι ἔργον πολιτικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου ἢ ὑπ' ἀριθ. 45)51 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δι' ἧς ἐτέθη ὑπὸ ἀγριοὺς διωγμὸν πολυπληθὴς μερὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ μόνον. Ἡ βεβήλωσις ἱερῶν καὶ ὁσίων, αἱ ἐξορίαι, αἱ φυλακίσεις κληρικῶν, ἡ λεηλασία ἱερῶν ναῶν, αἱ ἀπαγορεύσεις ἐγγραφῆς ληξιαρχικῶν πράξεων, τῶν μὴ ἀποδεχθέντων τὸ Παπικὸν Ἡμερολόγιον σκάνδαλον Χριστιανῶν, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ Ἀχμέτ Ἐμίν Γιαλμάν, ἀλλὰ πολιτικὴ ἐπιρροὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Κυβερνήσεων.

Αἱ ἐπισκοπικαὶ ψαλλίδες αἵτινες ἔσχισαν ἀνεπανορθώτως τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν Ἀχμέτ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀντιχριστοὺς, ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα πολιτικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, διαίρει, ἐνσπείρει μίσση ἀδελφοκτόνα, ὠθεῖ τὰς Ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας εἰς βανδαλισμοὺς ἐναντίον ἀόπλων Χριστιανῶν, φιλησύχων, καὶ ὀρθοδόξοις ὅρων ἐν πολλοῖς καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν κληρικῶν τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας.

Κατ' ὁρθωσεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς πολιτικῆς πρὸ πάντων ἐπιρροῆς τῆς, ὥστε Χριστιανοὶ τῆς μιᾶς μερίδος ν' ἀποκαλῶσι τοὺς Χριστιανοὺς τῆς ἐτέρας «Γιχωβάδες» καὶ πολλοὶ ν' ἀποφεύγουν, ὅπως σημειῶσιν ἐπὶ τοῦ στήθους των τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅταν διέρχονται πρὸ τῶν ναῶν τῆς περιφρονουμένης μερίδος. Ὁλόκληρος δὲ Εἰσαγγελεὺς ν' ἀποκαλῶσι τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς δίκην ἐν Ἑλασσῶνι, κομμουνιστὰς!..

Ἀποκαλεῖ τοὺς περιφρονουμένους Χριστιανοὺς τέκνα καὶ ἀδελφοὺς ἡ διώκουσα Ἐκκλησία, ἀλλ' ἐν ταυτῷ δάκνει καὶ μισεῖ καὶ προκαλεῖ πόλεμον ἀδελφοκτόνον. Προκαλεῖ μίσος ἐξικνούμενον μέχρις ἐρήσεως τῶν κληρικῶν τῆς πρὸς χορήγησιν ἀπλῆς βεβαιώσεως οὐ μόνον εἰς ἀπόρους ἐνορίτας τῆς πρὸς λήψιν 50 δρχ. ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ἐν ἡμέραις ἐορτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐκλογικοῦ βιβλιαρίου πρὸς ἄσκησιν τῶν πολιτικῶν τῶν δικαιωμάτων, σκάνδαλον διὰ τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ τύπος τῆς Λαρίσης.

Ὅτι δὲ αἱ Κυβερνήσεις ἐξ ἀντιχριστιανικοῦ καὶ αὐταὶ πνεύματος κινούμεναι εἶναι ὑποχέριτοι τῆς

Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς γεγονότος:

Σημαῖνον πολιτικὸν πρόσωπον, (δ κ. Ροδόπουλος, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς) δυνάμενον ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐν τῇ Κυβερνήσει νὰ συμβάλῃ πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, παρεκλήθη ὑπὸ ἐκπροσώπων τῆς διωκομένης θρησκευτικῆς μερίδος, ὅπως ἐπέμβῃ πρὸς κατάπausιν τοῦ διωγμοῦ. Ἄλλ' ἰδοὺ τί μετ' ἐκδήλουν στενοχωρίας ἀπήντησε. «Μὴ μὲ πιάξῃς, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, διότι θὰ γκρινιάξῃ ὁ Σπυρίδων, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀπειλεῖ παραίτησιν ἐὰν σὰς δοθῇ θρησκευτικὴ ἐλευθερία!!».

Συνεπῶς, εἰς τὸ σημεῖον τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἦτις κατέστησε καίγιον τὸ Ἔθνος, ὁ ἀλλογενὴς Ἀχιμετ Ἐρίν Γιαλμάν ὁμολογεῖ καὶ μὴ θέλων, μιαν ἀλήθειαν. Ἄς μὴ ἀναγκάζεται ὁθεν νὰ ψευδῇ. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπόδειγμα λάβετε τοῦ παθήματος τοῦ Βιβλικοῦ μάντεως Βαλαάμ, (Ἀριθμοὶ Κεφ. ΚΒ'), ὅστις βιάζων τὴν ὄνον του νὰ πορευθῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Ἔθνους, ἠνάγκασε νὰ διαμαρτυρῇ αὐτῇ καὶ φωνὴν ἀνθρωπίνην ν' ἀφήσῃ, δηλοῦσα, ὅτι ἠμποδίζετο ὑπὸ Ἀγγέλου καὶ διὰ τοῦτο ἐξέκλινε τῆς ὁδοῦ. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἀλλόπιστος Ἀχιμετ ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἄλλοτε ἡ ὄνος τοῦ μάντεως Βαλαάμ.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 8)21 Φεβρουαρίου 1956

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωροκτῆς ἐν Ἀπ.

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

Ἐνώπιον πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» (Μενάνδρου 4) ὁμιλήσεν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀγνουστῖνος Καντιώτης. Θέμα τῆς ὁμιλίας του ὑπῆρξεν ὁ ἔλεγχος τῆς ἐπαταφορᾶς τοῦ Διατάγματος περὶ Μασσονίας. Εἰς τὸ τέλος ἀνεγνώσθη ψήφισμα διαμαρτυρίας, ἐπικυρωθὲν ὑπὸ τῶν παρισταμένων.

Ἡ κίνησίς μας, ἀγωνιζομένη διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Πατρικῶν παραδόσεων, ἐγκρίνει ἀπολύτως τὸ περιεχόμενον τοῦ Ψηφίσματος καὶ καταδικάζει μὲ ἀνανάκτησιν τὴν ἀντίθετον Μασσονίαν καὶ τοὺς ἐξαγασμένους διὰ τὴν ἐπικράτησίν της.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστ. Συλλόγου «Μέγας Ἀθανάσιος», συνελθοῦσα σήμερον ἡμέραν Κυριακὴν 13ην/26ην Φεβρουαρίου 1956 καὶ ὥραν 6.30 μ.μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀδελφοῦ Συλλόγου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» (ὁδὸς Μενάνδρου 4), ἐξετάσασα τὸ θέμα τῆς Μασσονίας, καὶ εἰδικῶς τὸ ζήτημα τὸ ἀνακύπτον ἐκ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1956 Βασιλικοῦ Διατάγματος, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23 Δεκεμβρίου 1955, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπαναφέρεται ἐν ἰσχύϊ παλαιότερον Βασ. Διάταγμα δημοσιευθὲν τὴν 19ην Ἰουλίου 1949, παρέχον εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι Μασσονίαν εὐρείαν δικαιοδοσίαν καὶ εὐχέουσαν πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς ὑποχθονίου δρασσεως της εἰς πᾶσαν τὴν χώραν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν δι-

δασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς ἱερὰς ἀρχὰς καὶ παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐν ἔτει 1933 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν καταδικάζουσαν τὴν Μασσονίαν ὡς σύστημα ἀντιστρατευόμενον εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀκούσασα τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμ. Ἀγνουστίνου Ν. Καντιώτου ἀναπτύξαντος τοὺς ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προαναφερθέντος Βασ. Διατάγματος προκύπτοντας διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν κινδύνους, πιστεύουσα ὅτι ἡ Μασсонία ἀποτελεῖ σύστημα ἀντίχριστον, ἀντορθόδοξον καὶ σκοτεινόν, γνωρίζουσα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα εἶναι ἀφιερωμένον «εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας καὶ ἀδιαρέτου καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος» καὶ ὅτι ἀπαγορεύει ἀφ' ἐνὸς μὲν πᾶσαν θρησκείαν τῆς ὁποίας τὰ δόγματα δὲν εἶναι φανερά, ἀφ' ἑτέρου δὲ πᾶσαν ἐνέργειαν εἰς βάρος τῆς κρατούσης ἐπισήμου θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας, θεωροῦσα δὲ τὸν Ἑλληνικὸν Θρόνον σύμβολον, ἐκφράζον τοὺς πόθους καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐπιθυμοῦσα κατὰ συνέπειαν ὅπως ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων προασπίξῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἔθνος κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

ΨΗΦΙΖΕΙ

α) Διαμαρτύρεται ἐντόνως διὰ τὴν δημοσίευσιν Βασιλ. Διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Μασсонία ὀπλίζεται διὰ τεραστίας δυνάμεις εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ λαμβάνει τὴν δυνατότητα, ὅπως ἀναπτύξῃ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν τὴν ἀντίχριστον καὶ καταχθόνιον δρᾶσιν της.

β) Ζητεῖ ὅπως ἡ Κυβέρνησις καταργήσῃ πάσαν τὴν ὑπὲρ τῆς Μασσονίας ἀντισυνταγματικὴν Βασιλικὴν Διάταγμα, τὸ προσβάλλον τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν καὶ

γ) Ἀποφασίζει ὅπως Ἐπιτροπὴ ἐκ μελῶν τοῦ Συλλόγου ἡμῶν ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, Προνοίας καὶ Παιδείας, καὶ τέλος εἰς τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ καὶ ἡμερησίας ἐφημερίδας.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου «ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ»

Ἐπὶ ῥᾶξιν ἀσεβείας

Μὲ εὐχαρίστησιν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Βραδυνὴν» ἐπιστολὴν τῆς κ. Αἰκ. Οἰκονόμου, δι' ἧς καταγγέλλει τὴν ἀσεβείαν τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἡμερησίου τόπου, δημοσιεύοντις ἱερὰς καὶ ἁγίας εἰκόνας, οὐχὶ ἐξ αἰσθηματος εὐλαβείας ἀλλ' ἐξ ἐπιπορευτικότητος. Αἱ τοιαῦται ἐφημερίδες ρίπτονται εἰς διαφόρους χώρους καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θίγεται ἡ ἱερότης τῶν εἰκονιζομένων ἁγίων προσώπων. Παραμύλιαν ἐπιστολήν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Μεσσηνίας» τῆς Κρήτης, μᾶς ἀπέστειλε καὶ ὁ ἐξάιρετος ἐπιστήμων κ. Π. Κατωπόδης. Λυπούμεθα, διότι ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὸς ἀναδημοσιεύσωμεν. Πρέπει ὅμως ἡ ἀσεβεία αὕτη νὰ λείψῃ διότι ὅχι μόνον δὲν καλλιεργεῖ τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας προσβάλλει τὰ ἱερὰ καὶ ὁσια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Εὐγενὲς ὄραμα.

Οἱ ἐν Δομβραίνῃ Θεβῶν Ἀδελφοὶ ἡμῶν κ. κ. Κων(τίνος) Στεργιογιάννης, Εὐσταθ. Στεργιογιάννης Μοναχός, Γεώργ. Παγώνας, Δημ. Μεϊδάνης, Χαράλαμπος Μεϊδάνης, Νικόλαος Σπανός, Παναγιώτης Σταμαίνας, Ἀναστάσιος Σταμέλος, Νικόλαος Τουρίνης Ἀντώνιος Χ. Γρηῆς, Πέτρος Π. Γρηῆς μετὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Παραρτήματος Αἰδεσιμωτάτου κ. Εὐσταθίου Γρηῆ, ἰδιοκτῆται, δωρηταὶ καὶ κτίτορες ὄντες τοῦ ἐκεῖσε ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Παραρτήματος «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», ἐκ συμφώνου πάντες ἐδωρήσαντο τὸν Ναὸν τοῦτον εἰς τὴν ἐνταῦθα Κεντρικὴν Διοίκησιν τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος, ἥτοι εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Τομεῖον τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Συγχαίροντες τοὺς ἀνωτέρω ἀδελφούς διὰ τὴν εὐλαβὴν αὐτὴν χειρονομίαν παραθέτομεν καὶ φωτογραφίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἱεροῦ Ναοῦ.

Ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας Δομβραίνης Θεβῶν

Ἐκ τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Ἀγίου Πνεύματος Σεργῶν πληροφοροῦμεθα οὕτως: ἀπεβίωσεν ἐκεῖ εἰς ἡλικίαν 100 καὶ πλέον ἐτῶν ὁ Στέργιος Μουσῆς ἐκ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. καὶ τῶν πλέον θερμῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῆς δι' ὅλου τοῦ βίου του. Τύπος εὐλαβοῦς χριστιανοῦ καὶ καλοῦ οἰκογενειάρχου. Τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν ἔψαλον ὁ ἕγγονος τοῦ μεταστάντος Αἰδεσιμωτάτος ἱερεὺς Στυλιανὸς Μουσῆς καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἱλαρίων Βασιλογλου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΑΤΟΛ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τὰ Παραρτήματα Γ.Ο.Χ. Ἀν. Μακεδονίας, ὡς ἀκριτικὰ Παραρτήματα, ἀποτελοῦν τὸ Μέτωπον τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ οἱ Ἀκρίται Γ.Ο.Χ. ἔχουν ὑψηλότερον τὸ φρόνημα τῆς μάχης. Ἀπὸ τὰς Σέρρας μέχρι τοὺς ἥρωας τῆς Ὁρθοδοξίας Θεσφους, οἱ ἀδελφοὶ συγχρόνως ἐνεργοῦν καὶ διὰ τὴν ἀνακαίνισιν καὶ εὐτρεπισμὸν τῶν ἱερῶν τῶν ναῶν. Ἀπὸ τὰς ἀγίας ἐσφάς καὶ ἐντεῦθεν λειτουργοῦν ἀπαντες οἱ ἱεροὶ Ναοί. Εἰς τὰς 18 Ἰαν. ἐγένετο ἡ ἱερὰ

πανήγυρις τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου μετὰ λειτουργὸν τὸν Αἰδ. ἱερέα Μ. Ν. Σαββόπουλον. Εἰς τὰς 19 Ἰαν. ἐγένετο ἡ ἱερὰ πανήγυρις τοῦ μοναδικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἑλλάδος Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ Δράμας, μετὰ λειτουργοὺς τοὺς ἱερεῖς Παν. Ἀρχιμανδρίτην Γαβριὴλ Λίβερην καὶ Αἰδ. ἱερέα Μ. Ν. Σαββόπουλον. Οἱ ἴδιοι ἱερεῖς μας συλλειτουργοῦντες ἐπανηγύρισαν τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. Δράμας. Τοῦ Ἀγίου Χαράλαμπους ἐγένετο Θεία λειτουργία εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου Γ.Ο.Χ. τῆς Κοινότητος Ἀγ. Ἀθανασίου Δράμας μετὰ συμμετοχὴν καὶ ἐκκλησιασμὸν πολλῶν ἀδελφῶν πλησιοχώρων χωρίων. Μετὰ τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Θεοῦ καὶ παρ' ὅλας τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας κατωρθώθη ἡ ἀνακαίνισις καὶ ἡ κατὰ τὸ μήκος μεγέθυνσις κατὰ πέντε μέτρα τοῦ εἰς περιβλεπτόν θέσιν εὐρισκομένου ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. «Τριῶν Ἱεραρχῶν», Γ.Ο.Χ. Δράμας, καὶ οἱ πάντες δοξάζουσι τὸν Θεόν διὰ τὴν προστασίαν Του. Ἐν γένει δὲ εἰς τὰς περιφερείας μας πνέει Ὁρθόδοξος ἀνεμος ἐπιστροφῆς τοῦ θρησκευομένου Λαοῦ εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν ὅπως ἐν τῇ πράξει αἰτεῖται ἀπὸ κατοίκους Σκοτούσης—Σερρῶν καὶ Κυργίων—Δράμας. Ὁ Θεὸς εἴη βοηθός.

Μιλτιάδης Μ. Κωνσταντινίδης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 14-2-56

Μετέστη πρὸς Κύριον ὁ ἐκ τῶν ἐγκρίτων μελῶν τῆς Κοινότητός μας καὶ παλαιὸς ἀγωνιστὴς Μιχαὴλ Κεφάλας, τοῦ ὁποῦ τοῦ 13)26 Φορίου ἐτελέσθη τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσφνίκης.

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Θεσφνίκης οἰκτινες ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἐγνώρισαν εὐχονται πρὸς Κύριον ὅπως κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς Δικαίων.

Ὁ ἐνταῦθα ἱερὸς Ναὸς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν διένειμεν ἐπὶ ταῖς ἐσφάς τῶν Χριστουγέννων εἰς ἀπόρους οἰκογενείας δρχ. 6000. Τὸ ἔργον τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου συνεχῶς εὐδοκεῖται ὑπὸ τὰς ἀόκνους ἐνεργείας τῶν ἐριτίμων Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῆς Κοινότητός μας.

Α. Ε.

Ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικοὺς Θεσαυροὺς

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

(Λουκᾶ ΙΕ' 11-35)

Ἡ ἀφορμὴ ποὺ ἐδόθη εἰς τὸν γλυκύτατον Ἱησοῦν νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ὑπέροχον παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου, ἐπῆρξεν ὁ γογγυσμὸς τῶν ὑποκριτῶν Φαρισαίων ὅτι «ἀμαρτωλοὺς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς» Δὲν εἶχον ἀντιληφθῇ οὔτε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ γῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος, οὔτε τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ἀλλὰ ἐπὶ πλέον δὲν εἶχον ἰδέαν, οὔτε ὑπόνοιαν τοῦ μεγέθους τῶν οἰκτιρῶν καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἔνοχοι, ἀλλὰ καὶ ὅλοι δύνανται νὰ ἀποκατασταθῶσιν.

Διὰ τοὺς Φαρισαίους αὐτοὺς, ποὺ εἶχον τὴν ἱ-

κανότητα τῆς ὑποκρισίας νὰ τοποθετοῦν εἰς τὰ χρο-
σὰ δοχεῖα τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων καὶ τύπων
ὅλον τὸν βούρκο καὶ τὴν κορβάν τῆς ἀνθρωπι-
νης ἀθλιότητος, ὁ ἁμαρτωλὸς ἦτο τὸ μέτρον καὶ
τὸ κριτήριον τῆς ἰδικῆς τῶν «τελειότητος». Δι' αὐ-
τὸ μὲ χαιρεκάκιαν διεγμήζον: οὐκ εἴμεθα «ὥσπερ
οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ἀρπαγες, ἀδικοὶ μοιχ.ί».

Διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν λοιπὸν οἱ ὑποκριταὶ αὐ-
τοὶ τὸ ἀνυπέβλητον μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀκαταγώ-
νιστον δύναμιν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δι' ἣς προ-
σφέρει καὶ πάλιν τὴν ποθητὴν υἰοθεσίαν εἰς τὸν ἐ-
πιστρέφοντα ἁμαρτωλὸν ἀναπτύσσει τὴν παραβολὴν
τοῦ Ἀσώτου. Δικαίως ὠνομάσθη αὐτὴ ἡ καρδιά
τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ εὐστόχως διευκρινήθη ἡ γνώμη,
ὅτι καὶ ἐὰν ὅλα τὰ ἄλλα Εὐαγγέλια ἐχάνοντο θὰ
ἦρακε ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου διὰ νὰ ἀποδείξῃ
τὴν θεότητα τοῦ Σωτῆρός μας.

Τὸ ὑπέροχον αὐτὸ χρυσορρυχεῖον δὲν δύναται
κανεὶς νὰ τὸ μεταφέρει εἰς τὰς ὀλίγας στήλας τοῦ
περιοδικοῦ ἄλλωστε δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ χρυσια-
νός, ποῦ νὰ μὴ ἔχῃ μίαν βαθύτεραν γνωριμίαν
μὲ τὸν ἀστράπτοντα αὐτὸν ἀδάμαντα τῆς εὐαγγε-
λικῆς διδασκαλίας ὅσον περισσότερον τὸν διαβάξει
κανεὶς, τόσον αἰσθάνεται ζωηροτέραν τὴν φλόγα
τῆς ἀγάπης, καὶ ὁμολογεῖ ἐνθουσιασμένος «ἐθέλεις
πόθω με Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ Θείῳ του ἔρω-
τι» Δι' αὐτὸ θὰ περιοριοθῶμεν εἰς τὴν προβολὴν
ὀρισμένων μόνον σημείων τῆς παραβολῆς.

«Ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν». Μέσον με-
ταφορικῶν τῆς ὁλεθρίας αὐτῆς ἀποδημίας ὁ αἰσχρὸς
λογισμὸς, ἡ κακὴ χρῆσις τοῦ θεοδότου δώρου τῆς
ἐλευθερίας. Ὁ καθεὶς δύναται νὰ ἀποδημῇ καὶ
ὁ καθεὶς ἀποδημεῖ, ἐγκαταλείπων τὴν ἀσφαλῆ πε-
ριοχὴν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης τοῦ Γλυ-
κυτάτου Σωτῆρος. Ποῖα τὰ χαρακτηριστικὰ γνω-
ρίσματα τῆς χώρας αὐτῆς τῆς «μακράν»; Ἡ περι-
φρόνησις! ἡ ἀδικία! ὁ λιμὸς (πείνα)! ἡ ἀκαθα-
σία! ἡ ἐγκατάλειψις!

Ἡ πολίτης τῆς χώρας ἐκείνης «ἐκεμψεν αὐτὸν
εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους». Δὲν θὰ
εἶχεν ἄραγε εὐπροσπεύτερον ἐργασίαν νὰ ἀπασχολήσῃ
τὸν προστατευόμενόν του; Ὁχι! Μυριάς! Ὁχι.
Βασίλειον τοῦ ἀρχοντος, ἡ ἀκαθαροσία τῆς ἁμαρτίας
καὶ ποίμνιά του, τὰ πάθη τὰ δυσώδη καὶ αἰσχρά.
Ἀπέραντον χοιροστάσιον, ἡ χώρα τῆς ἁμαρτίας
πειναλέος χοιροβοσκὸς τῶν παθῶν ὁ ἁμαρτωλὸς.

Οὐδεμία ἀμειβὴ διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν. Ἀλ-
λὰ μήπως ἐπρόκειτο περὶ ἀξιολύτου ἐργασίας;
Ὡ ἀδελφοί μου! αἰχμαλωσία σκληρὰ καὶ δουλεία
ἀφόρητος ἡ ἁμαρτία στρατόπεδον συγκεντρώσεως,
ἔξωθεν μὲν ἀκτινοβολοῦν τὴν αἴγλην τοῦ ἀγνώστου
καὶ διεγείρον τὴν φιλήδονον περιέργειαν τῶν ἀνο-
ήτων, ἔσωθεν δὲ μεστὸν πάσης ἀκαθαρσίας, ἀδικίας.
«Ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην»
«ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἐκ τῶν κερα-
τιῶν ὧν ἦσθιον οἱ χοῖροι». Ἀσφικτιᾶ ἡ ἀνθρωπι-
νὴ ψυχὴ εἰς τὸν χώρον τῆς ἁμαρτίας, ἔστω καὶ
ἐὰν εὐρίσκειται εἰς καλλιμάρμαρα καὶ ἐξαστράπτον-
τα ἐν χρυσοῦν ἀνάκτορα. Ἡ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίω-
σιν Θεοῦ» δημιουργηθεῖσα ψυχὴ πονεῖ, θλίβεται
καὶ πραγματικῶς πεινᾷ εἰς τὸν χώρον τῆς ἁμαρ-
τίας. Μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ ἀπορροφήσαντες μέχρι

τρυχὸς τὸ ποτήριον τῶν ἡδονῶν, δὲν ἡδυνήθησαν
νὰ ἱκανοποιηθῶσιν. Ὁ ἐπίλογος τοῦ ἁμαρτωλοῦ
τῶν βίου ὑπῆρξεν ἡ αὐτοκτονία.

Ὁ Μέγας Μωϋσῆς εὗρεθεὶς εἰς τὰ ἀνάκτορα
τοῦ Φαραὼ δὲν ἡδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἐλέγ-
χους τῆς συνειδήσεως ἐκ τῆς ἀουμέτρου ἀπολαύ-
σεως ἐν σχέσει μὲ τοὺς δικωμένους πατριώτας του.
Δι' αὐτὸ ἐγκατέλειπε τὰ ἀνάκτορα «ἐλόμενος μᾶλλον
συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον
ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν».

Ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα αὐτὴν, τὴν μεταβαλλομέ-
νην εἰς κόλασιν αἰώνιον, μόνον μία διέξοδος ὑπάρ-
χει. Μόνον μία θύρα ἀσφαλείας παραμένει ἀνοι-
κτῇ. Ἡ ἐπιστροφή «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν
πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ ἡμαρτον». Αὐτὸ ἀπετέλε-
σε τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἀσώτου. Αὐτὸ σώζει καὶ πᾶ-
σαν ἁμαρτωλὸν ψυχὴν.

Εὐσεβεῖς ἀναγνώσται.

Ὅλοι κατὰ ἓνα τρόπον ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ
τὴν περιοχὴν τοῦ Θεοῦ, τὴν καλωσύνην, τὴν ἀρε-
τήν. Ὅλοι, καὶ ἐὰν δὲν ἔχομεν ὑποπέσει εἰς θανά-
σιμα ἐγκλήματα, «ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἡδική-
σαμεν». Εἴμεθα ἔνοχοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Μία
ὁδὸς ἀπομένει ἡ Ἐπιστροφή! Ὁ καθεὶς ὡς εἴπη
σταθερῶς «ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα
μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ ἡμαρτον».

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΙ ΕΚΝΕΥΡΙΣΜΟΙ

Τελευταίως «Ἀρχιερεῖς» καὶ Ἐπίσκοποι Ὁρ-
γана τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας» ἀσχολοῦν-
ται μὲ ἰδιαίτερον... ἀδελφικὸν μένος μὲ τοὺς
παλαιοσημερολογίτας!! Μέχρι τοῦδε εἶχομεν
τὴν γνώμην, ὅτι ἡγνοοῦμεθα ἀπὸ τοὺς βαρυ-
τίτους πρὶγκητας τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Φιλοθέης.
Αὐτὸ εἶναι εὐχάριστον.

Εὐχόμεθα τοῦτο νὰ ἀποτελέσῃ ἀπαρχὴν μιᾶς
βαυτερίας γνωριμίας. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ
ἀνακαλέσων ἀνανδήποια περὶ ἡμῶν γνῶμην,
ἐκτὸς ἐὰν ὀρμῶνται ἀπὸ προκατάληψιν, ξένην
πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς εὐκρινείας.

Διατὶ ταρασσεται ὁ σχολιαστὴς τῆς «Ἐκ-
κλησίας» (ἀρ. 1-2 1-5) 156) γράφων εἰς τὴν
στήλην τῶν παρατηρήσεων τὸ ἀρθρίδιον «Δι-
πλὴ ἀσέβεια»; Τὰ πράγματα εἶναι ἀπλά. Ὡ-
ρῶνται διότι οἱ παλαιοσημερολογίται «ἐφιλοδό-
χησαν, ὡς φαίνεται, νὰ δηλητηριάσωσι καὶ τὸ
πνεῦμα, ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ πρόσφατος εἰς
τὴν Ἑλλάδα ἐπίσκεψις τοῦ προκαθημένου τῆς
Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, ἐκτεινομένη πέραν τῶν
ἐθνικῶν ὁρίων μιᾶς χώρας δὲν ἐξαρτᾷ τὴν ἐνό-
τητα τῆς ἐκ τῶν τοπικῶν ἐπισκέψεων καὶ ἀντε-
πισκέψεων ὀρισμένων ἀνωτέρων κληρικῶν,
ἀλλ' ἐκ τῆς κοινῆς καὶ ὑπερεθνικῆς ὁρθοδόξου
συνειδήσεως, τῆς ὁποίας φορεὺς εἶναι καὶ ὁ
Μακαριώτατος Πρωθιεράρχης τῆς Σερβικῆς
Ἐκκλησίας.

Τίποτε λοιπὸν δὲν δύναται «νὰ δηλητηριά-
σῃ τὸ πνεῦμα», παρὰ μόνον ἡ καινοτομία καὶ
ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τοῦ αὐστηρὸν ὁρθόδοξον πνεῦμα.

Καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ συντελεσται εἶναι οἱ μετὰ τοῦ γράφοντος τὸ σχόλιον ὁμοφρονούντες, δι' αὐτὸ ταρασσεται καὶ γαυρίζῃ ὁ σχολιαστής.

Ἄς εἶναι ὅμως βέβαιος, ὅτι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ κατὰ τῆς ἀληθείας συνωμοσία, δὲν δύνανται νὰ ἐπισκιασθῶσι δι' ἐκνευριστικῶν σχολίων.

Τὸ ἐρώτημα ὁρθοῦται ὡς ἐφιάλτης:

Διατί ὁ Μακαριώτατος προκαθήμενος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦσης τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἐκ λόγων σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν διέφραυεν ἢ ἔστω διατί δὲν ἐκάκισε τὴν στάσιν τῶν Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν;

Ἄς φροντίσῃ ὁ χορὸς τῶν καινοτόμων νὰ ἀποσπάσῃ τὸ τιμητικὸν παράσημον δι' ἐναρέτους πράξεις ἐκ μέρους τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας (ἐξ ἀφορμῆς τῶν καθ' ἡμῶν διωγμῶν), ὥστε νὰ πείσῃ καὶ ἡμᾶς διὰ τὸ ὁμόφρον τοῦ ἐπισήμου ξένου.

Ἡμεῖς σταματῶμεν ἕως ἐδῶ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν συνέχειαν τῶν φληναφημάτων.

ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΤΗ ΑΚΟΗ ΗΜΩΝ;

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Σεβόμεθα τὸ παράστημα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου πατρὸς Αὐγουστίνου Καντιώτου. Δίδομεν πάντοτε τὸ παρὸν εἰς τὰ μαχητικὰ του προσκλητήρια, διότι βεβαίως πιστεύομεν εἰς τὸ ἀγωνιστικὸν του συνθήματα. Ἐνὰ δὲ μέρος τοῦ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν τελευταίαν ὁμιλίαν του εἰς τοὺς «Τρεῖς Ἱεράρχας» ὑπῆρξαν ἄνθρωποι τῆς κινήσεώς μας, ἀπεχθανόμενοι τὸν ἀπαισιὸν ἐχθρὸν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ πατροπαράδοτου πίστεως, τὴν Μασσονίαν.

Καταδικάζομεν μὲ ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ψυχῆς μας τὸν Μασσονισμόν καὶ εἵμεθα ἕτοιμοι νὰ ἀποδυσώμεν εἰς τὸν σκληρότερον ἀγῶνα διὰ τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ τελευταία του ὅμως ὁμιλία μᾶς ἐγέννησεν ὀρισμένα ἐρωτήματα, τὰ ὅποια κατὰ λόγον ἀγνῆς καὶ φιλαδέλφου ἀγάπης πρὸς τὸν ὑπέροχον ἀγωνιστὴν διατυπώμεν, πιστεύοντες πάντοτε εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ σοφοῦ Σειράχ: «δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται».

Εἰς τὴν ὥραίαν καὶ ἐλεγκτικὴν ὁμιλίαν του ἀνεφέρθη εὐστόχως εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀποστασίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀκηρίθμησε μεταξὺ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ἀποστασίας ἐκ τῆς ὥρας καὶ ἀμωμῆτου πίστεως, τὴν Γλαῦκα τοῦ Πανεπιστημίου, τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔξωθι τῆς Ἀκαδημίας, τῶν εἰκονιζομένων μορφῶν εἰς τὰ γραμματόσημα κ.τ.λ. Ἐν τούτοις μίαν θεμελιώδη ἀποστασίαν, προκαλέσασαν θυέλλας καὶ καταιγίδας, διαφρέσασαν τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ταλαιπωρήσασαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξασθενήσασαν τὰ μέγιστα διὰ τῆς διαφρέσεως αὐτῆς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδόξον, δὲν τὴν ἀνέφερε. Καὶ ἡ ἀποστασία αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀντικανονικὴ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου!

Ἴσως αἱ γλαῦκες τοῦ Πανεπιστημίου καὶ αἱ εἰκόνες τῶν γραμματισμάτων νὰ μὴ εἶχον τόσην ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, ὅσον ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, καθ' οἷον τρόπον βεβαίως ἐγένετο. Καὶ ἴσως οὐδεμία ἄλλη ἐνέργεια τοῦ Μασσονισμοῦ νὰ μὴ ἔφερε τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα πλησιέστερον πρὸς τοὺς Φράγγους τῆς Δύσεως, ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου. Διατί λοιπὸν παρεσιώπησεν ἓνα ὀδυνηρὸν κακόν, ποῦ ἐνεβολίασεν εἰς τὸ σῶμα τῆς ὁρθοδόξου Ἑλλάδος τὸ πνεῦμα τῆς ἀποστασίας;

Βεβαίως δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ δικαιώσῃ τὰς παλαιοημερολογικὰς ἀπόψεις. Οὔτε περιορίζομεν τὴν Ὁρθοδόξον εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἀγῶνός μας, ὥστε νὰ μὴ θαυμάζωμεν καὶ ἄλλους ἀγῶνας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔχομεν τὴν ἀξιῶσιν ἓνας ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ Πανελληνίου κύρους νὰ προβάλληται ὡς φανατικὸς παλαιοημερολογίτης. Ὁ ἔλεγχος ὅμως πρέπει νὰ εἶναι ὁρμημα ποταμοῦ, παρασύρων πάντα κακοήθη ὄγκον.

Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως καὶ συγγινόμεθα ἀπὸ τὴν δομικότητα, δι' ἧς ἤλεγξε τὴν ἀμαρταλὴν πρᾶξιν τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Μασσονισμοῦ. Ὁ τρόπος τοῦ ἐλέγχου καὶ ἡ παρηγοία μᾶς ὑπενθύμισαν τὸ λόγιον «ἐλάλουν ἐναντίον Βασιλέων καὶ οὐκ ἤσχυνόνην» καὶ ἐθαυμάσαμεν τὸν ἄνδρα δι' αὐτό. Διατί ὅμως περιώρισε τὴν εἴσοδον τῆς ἀντιθέου Μασσονίας μέχρι τοῦ Παγγαρίου; Βαθύτερον ἐν τῷ Ναῷ ὑπάρχει καὶ ὁ Ἀρχιερατικὸς θρόνος καὶ τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον! Ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζῃ, ὅτι καὶ αὐτὰ ἐμεινθήσαν ἀπὸ τὸ μόλυσμα τῆς ἐρημώσεως! Καὶ ἔπειτα ὁ βλέπων τὸ ἄδικον καὶ σιωπῶν αὐτὸς διαπραττεῖ τὴν ἀμαρτίαν! Δὲν θεωρεῖ ἔνοχον τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, ὅταν τὸ Διάταγμα τῆς Ἐπαναφορᾶς ἐδημοσιεύθῃ τὴν 16ην Ἰανουαρίου καὶ μέχρι σήμερον οὐδεμία Ἀρχιερατικὴ ράβδος ἐσείσθῃ ἀπειλητικῶς καὶ οὐδὲν ἐπίσημον ἐπανοκαλύμμανον ἀνεργισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς;

Τὰ γράφομεν αὐτά, διότι θέλομεν τὸν ἐκλεκτὸν ἱεροκήρυκα ὑπεράνω ὅλων τῶν συμβατικότητων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Κλείομεν τὸ σημεῖμά μας αὐτὸ ἐκφράζοντες καὶ αὐτὴς τὸν θαυμασμόν μας πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ ἐπαναλαμβάνοντες, χάριν τῆς ἀληθείας, τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀπολύτου ἐλέγχου, ἐφ' ὅσον ἡ Θεία Πρόνοια τὸν ἐκάλεσε εἰς τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν, ποῦ ἐτίμησεν τὰ παραστήματα τοῦ Ἡσαΐου, Ἰερερίου, Ἰωάννου Βαπτιστοῦ, Χρυσοστόμου, Ἀθανασίου κλπ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογίστατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογίστατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Π ρ ό ς

Ἄπαντα τὰ Μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὰ ἔχοντα δικαίωμα ψήφου.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι: ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς σεβαστῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς, ἀπεφασίσαμεν ὅπως αἱ ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. γίνωσι τὴν 19ην Μαρτίου Πάτριον Ἡμερολόγιον, Νέον δὲ τοιοῦτον 1ην Ἀπριλίου, 1956.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποβάλωσιν ὑποψηφιότητα Συμβουλίου ἢ Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως παραδώσωσι τὰς αἰτήσεις των πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Πανελ. Κοινωνίας μετὰ δεκαδράχμου παραβόλου, τοῦλάχιστον (20) εἰκοσιν ἡμέρας πρὸ τῶν Ἀρχαιρεσιῶν, συμφώνως τοῖς ἀρθροῖς 34 καὶ 35 τοῦ Καταστατικοῦ ἡμῶν.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. Κυριακόπουλος

Γ. Τξιμόπουλος

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1956

Ὅλγοι εἰσέτι ἡμεροδεῖνται — ΜΟΝΟΝ ΤΟΙΧΟΥ — ὑπάρχουσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν. Ἄς σπεύσωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ προμηθευθῶσι πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως αὐτῶν.

Προσοχὴ καὶ μόνον προσοχὴ

Ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., μὰς ὑπενθυμίζει τὸ καθήκον ὅλων τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὸ τὸ λάβαρον τῆς Ὁρθοδοξίας: τὸ καλῆσαι τὴν δι' ἀρχαιρεσιῶν ἀναδείξεως τοῦ Νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου Μακράν τῶν παθῶν καὶ τῶν φατριασμῶν, θὰ πρέπει νὰ ἀναδειχθῶσιν ἄνδρες ζηλωταί, γνωστοὶ διὰ τὰς ἀρχάς των, διὰ τὴν μόρφωσιν των, ἱκανοὶ νὰ διαχειρισθῶσι τὰς τύχας τοῦ Ἀγῶνος κατὰ τὰς κρίσεις αὐτάς στιγμᾶς. Ὅχι λοιπὸν ἀπλή φιλοσοφία, ἀλλὰ στάθμισις εὐθύνων καὶ ἱκανοτήτων. Τὸ Δ. Σ. τοῦ Κεντρικωτέρου Σωματείου τοῦ Ἀγῶνος θὰ πρέπει νὰ εἶναι κορωνίς καὶ φάρος ἐκπέμπων τὰς ἀκτίνας καὶ φωτίζων τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος Παρρητήματα τῶν Γ.Ο.Χ.

Προκήρυξις Ἀρχαιρεσιῶν Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Προκηρύχθησαν ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν Νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ὡς ἡμερομηνία δὲ αὐτῶν ὁρίσθη ἡ 19 Μαρτίου Π. Η. ἢ 1 Ἀπριλίου ν. ἡ. Κυριακὴ Β' τῶν Νηστειῶν.

Καλὸν θὰ εἶναι μετὰ τῶν ἐπιθυμοῦντων νὰ προσφέρωσι τὰς υπηρεσίας των εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν νὰ βασιλεύσῃ ἡ αἰετις ὅχι μόνον τοῦ ἀπλοῦ ζήλου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων παραγόντων, ὅπως ἡ ἐπαρρησια χείνου κ.λ.π.

Ἀποκατάστασις

Ἐπὶ μιᾷ ἀναφυέσῃ διαφωνίᾳ μετὰ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπέλθε διλλογὴ. Τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. σχεδὸν ἐν σώματι ἐξήγησε τὴν συγγνώμην τοῦ Κλήρου, καὶ ἐπαγγέλλεν οὕτως ἡ πρῶν ἀρετὴ καὶ συνεργασία.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

Τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐγένετο εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν σεμνὴ καὶ κατανυκτικὴ τελετὴ πρὸς τιμὴν τῶν τριῶν τούτων μεγίστων φωστῆρων τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Ἐβράλυσαν ὅμοι οὗτο τῶν Ἱεροναγῶν τῶν Πατρὸς Λουκῆ, καὶ κ. κ. Γεωργίου Ἰωαννίδου καὶ Ἰωάν. Συμεωνίδου. Τὸν πατηγγοῦν ἐξεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Πανός. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀνάκτος Παπᾶς.

Ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐμίλησαν οἱ Θεολόγοι κ. κ. Σταύρος Καραμήτσος καὶ Λιονύσιος Μπατιστάτος. Ἡ ἐορτὴ ἐπέτυχε καὶ εἶχε τὴν μορφήν ἐνός προσκλητηρίου.

Ἀφανὴς ἐργασία

Καθ' ἐκείνην Τετάρτην ἑσπέρως ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφός Δ. Γεροσταθόπουλος διοργανῶναι κύκλους θρησκ. μελέτης μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὰ Γραφεῖα (Νίκης 33). Πρὸκειται περὶ ἀξιολόγου καὶ σωπηγῆς ἐργασίας, ἀξίας παντὸς ἐκατον. Ἐδράμεθα ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὸν ἀγαθὸν ἐργάτην τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ νὰ διευρύνῃ τὸν κύκλον τῶν εὐλαβῶν μελετητῶν.

Περίοδος καθαρμοῦ καὶ προετοιμασίας

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰσέρχεται εἰς μίαν κατανυκτικὴν περίοδον, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὸν πιστὸν εἰς τὰ ψυχασωτήριον δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ.

Διὰ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τῶν ὁμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀπολουθίων ἀποσκοπεῖται ἡ προετοιμασία τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἡ ἀνοδος αὐτῆς, καὶ ὁ καθαρμὸς ἀπὸ τὰ μολύσματα τοῦ κόσμου.

Πρέπει λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς νὰ μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰς φιληδόνους καὶ φιλοσάρκους παγίδας τοῦ κόσμου, δεύς ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς ψυχωγίας καταστρέφει τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Διαβόλου.

Μακρὰν λοιπὸν αἱ κοσμικὲς ἀποκρυσῆς τὰ καρναβάλια, οἱ χοροὶ, τὰ κούλουμα καὶ ὅλαι αἱ ἐφευρέσεις τοῦ Διαβόλου.

Τὸ Τριώδιον πρέπει νὰ εἶναι περίοδος ψυχικοῦ καθαρμοῦ καὶ ψυχικῆς προετοιμασίας.

ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς πίστεως τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΕΡΩΤΗΣΙΣ 416. Διατί νὰ λέγωμεν πῶς πιστεύομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου εἶναι πῖσμα, ὁφείλυντες εἰς μόνον τὸν Θεὸν Πιστεύειν;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ. Διατί καὶ αἱ ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι πῖσμα, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσπεμένη, ἀλλὰ ἔχει κεφαλὴν αὐτὸν τὸν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπου τὴν διδάσκει πάντοτε καὶ κρείνεται, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος ἐνύμφην ἄσπιλον καὶ ἁμωμον τοῦ Χριστοῦ, καὶ σῦλον καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α'. Τιμοθ. Γ'. 15), καὶ τὰ δόγματα καὶ διδάγματα τῆς δὲν εἶναι ἀνθρώπινα, ἀλλὰ θεῖα. Διὰ τοῦτο λέγοντες πῶς πιστεύομεν εἰς αὐτὴν (τὴν Ἐκκλησίαν), τοῦτο, πῶς πιστεύομεν εἰς τὰ θεοπαράδοτὰ Του λόγια Θεοπνευστα δόγματα: φησὶ γὰρ ἡ Γραφή, ὅτι «ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἀνθρώποι» (Β'. Πέτρου Α'. 21) καὶ ὁ Παῦλος φησὶν «οὗ λόγον ἀνθρώπου ἐδέξασθε, ἀλλὰ, καθὼς ἐστὶν ἀληθὺς, λόγον Θεοῦ». Καὶ ἀπὸ τούτου κινούμεθα νὰ πιστεύομεν ὅχι μόνον τὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅπου ἐκείνη ἐδάλαξε, περὶ τοῦ Χριστοῦ διδάξατο, εἰπὼν: «Πιστεύετε ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ» (Μάρκ. Α'. 15) ἀλλὰ καὶ πᾶσας τὰς λοιπὰς Γραφὰς καὶ Συνοδικὰς Διατάξεις.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)